

Пастор З. Речун-Панько вже в Монреалі (Канада)

Повідомляємо всіх віруючих на скитанні й за океаном, що бр. З. Речун-Панько, заступник голови Церковної Ради Укр. Єв. Баптистської Церкви в Німеччині, 28 лютого ц. р. покинув укр. табір ім. Лисенка в Ганновері і в першій половині березня щасливо прибув до Монреалю (Канада), де й обняв працю, як пресвітер, у баптистській церкві.

В листі, з дня 17 березня, бр. З. Речун-Панько пише: „Минулого тижня щасливо прибув до берегів Канади. А минулої неділі служив Сл. Божим у громаді на обох Богослуженнях, Монреальські віруючі з радістю привітали мене, — дуже раді, що Господь вислухав їх щирі молитви і поміг мені прибути до них”.

На новому місці життя і праці для Господа, сердечно вітаємо бр. пас. З. Речун-Панька і зичимо всього найкращого в Новому Краю та благословіння у служінні Господеві і Його народові.

Вітаємо також і Церкву в Монреалі, якій Господь після досвідченого і благословенного пастора, бажаємо, щоб Він з ласки Своєї велико благословив діло Своє в монреальській Церкві і силу Духа Святого послав слугі Своєму.

Ред. „Дороги Правди”

Кількома рядками

Редакція „Дор. Правди” отримала від бр. І. Петраша з Аргентини п'ять примірників „По-заочний курс Біблії”, а саме:

- 1) Вступне слово
- 2) 1 і 2 лекції
- 3) Відповіді на важні релігійні питання.

Пастор І. Петраш, як сеньор, довголітній робітник на ниві українського євангелізму, має певні практичні досвіди. Він іще й сьогодні, вже у старшому віці, невпинно працює між нашим рідним народом, розсіяним по широкій степовій Аргентині.

Редакція „Дор. Правди” засилає Йому найсердечніші побажання на Господній ниві.

Повоєнна статистика народів світу

Повоєнна статистика народів світу згідно з релігійним і нерелігійним переконанням є якоюсь хаотичною, такою як сам повоєнний світ.

Редакція „Дорога Правди” має під руками дві статистики, що появились в повоєнній пресі. Перша, за американським обчисленням з 1945 р., друга за обчисленням „Римської Пропаганди Віри”. Порівнюючи одну з другою, дається спостерігти велику статистичну небалансність, несправедливість або просто конкуренцію.

На першу статистику оперлися ОН; вона виглядає ось так:

Християни:	
римо-католики	342.776.663
православні	127.629.986
протестанти (євангеліки)	135.610.893
Не християни:	
жиди	15.132.194
магометани	222.377.848
Інші, цебто: будисти, гіндуси, конфуціани, погани і безвірники	1.318.913.654
Друга статистика, що її подає Римська Пропаганда Віри:	
католики	373.569.779
протестанти (євангеліки)	185.454.697
православні й інші	143.625.297
магометани	260.288.579
конфуціани	357.298.982
шіоністи	16.644.000
катехумени	1.489.419
жиди	16.159.212
будисти	213.186.001
гіндуси (браміністи)	257.206.957
погани	126.442.306
безвірники	102.192.900

Ось так виглядає сучасний світ: частина з Богом, частина без Бога, а решта проти Бога.

До християн Ісус Христос каже: „Будьте вірні і відважні; Я світ переміг” (Ів. 16:33).

До поган каже: „Шукайте Господа, докіль можна знайти Його, кличте до Його, коли до вас близько” (Іс. 55:6).

До безвірників (безбожників) каже: „Нехай безбожник путь свою покине... та нехай обернеться до Господа, а Він помилує його, й до Бога нашого, бо Він на ласку пребагатий” (Іс. 55:7).

А до всіх каже ось що: „Хто несправедливий, нехай ще робить несправедливість, і хто поганий — нехай ще опоганюється. А хто праведний — нехай ще чинить правду, а хто святий — нехай ще освячується. Ото, незабаром приходжу, і зі Мною заплата Моя, щоб кожному віддати згідно з ділами його” (Об. 22:11 — 12).

А на кінець каже: „Бо як блискавка та вибігає зі сходу й являється аж до заходу, так буде й прихід Сина Божого — Ісуса Христа” (Мат. 29:27). І ще: „І як людям призначено один раз умерти, потім же суд” (Жид. 9:27).

Український вчений —

доцент німецького університету

Молодий український орієнталіст Омелян Прицак, член Української В. Академії Наук, у березні цього року захистив у геттінгенському університеті докторську дисертацію під назвою „Караханідські студії”.

Докторську дисертацію п. Прицака захищено філософським факультетом геттінгенського університету за габлітаційну і автора притягнуто яко доцента до викладів у університеті.

(Укр. Вісті)

РІК III.

КВІТЕНЬ—ТРАВЕНЬ.

Ч. 4—5.

Ісус Христос

»Імення, що вище над кожне ім'я« [Фл. 2:9].

Твоє ім'я найкраще всіх імен на світі!
В Його красу вникають анголи святі,
Про Нього серафими шестикрилі, світлі,
Похвальні пісні співають в висоті.

Про Нього мерехтять безчисленні зорі,
Віщає промінисте сонце з дня на день,
Про Нього вирає у хвилях своїх море,
Йому пташиний світ не жалує пісень.

Про Нього повідають: поле, гай і квіти,
Зелена трава й старезні дуби,
Засніжена зима і гоже тепле літо
Й струмок, хлюпочучи в долині без журби.

Про Нього перед сном шепочуть малі діти,
Його на схилку літ і старець призива
В покорі перед Ним схиляєсь мудрець
І гречкосій в свитині славу віддає. [світу]

І грішник на землі, отримавши прощення,
Ім'я Твоє хвалить за дар святих Небес.
І славлять Його всі наслідники спасення.
Твоє, Христос, ім'я — це чудо із чудес.

Л. Тарасюк

ВИДАЄ: Укр. Єван-Баптистська Церква в Німеччині. РЕДАГУЄ: КОЛЕГІЯ

Адреса редакції: (13b) München-Freimann, SS-Kaserne, Bl. B 4/45.

„ адміністрації: (16) Cornberg über Bebra, Marktplatz 6.

„THE WAY OF TRUTH“ — Monthly of the Ukrainian Evangelical Baptist Church in Germany.

Усім

співробітникам і читачам «Дороги Правди», Церковній Раді, місійним працівникам і членам Української Євангельсько-Баптистської Церкви в Німеччині, Українському Місійному і Біблійному Товариству Канади й Америки та його директорові Мгр. Я. Гомінюкові, Ректорові і студентам Укр. Біблійного Інституту в Канаді, всім віруючим розпорошеним по чужині та в Краю, та всьому Українському Народові —

Веселих Свят Світлого Христового Воскресіння

б а ж а є

Редакція «ДОРОГИ ПРАВДИ».

Відгук читачів „Дороги Правди“

В. П. Редакціє. Не можна втерпіти, щоб не привітати Вас з натуральним друком журналу „Дорога Правди“. Дай Боже, щоб найбільше тих, що заблудились на телерішньому світовому бездорозжжі, знайшли і пізнали дорогу правди, яку вказав нам сам Господь Ісус Христос.

Тепер наймогутніші особи цього світу вже не знаходять способу, щоб уникнути катастрофи. Коли сильні світу цього заклопотані цією найважливішою справою, шукають виходу, покладаючись на мілітарну силу, — єдиний шлях до шляху до миру, це — наука Христа — Св. Євангелія. Як не силкуються, як не пнуться різні політики та ідеологи новітніх ідей, щоб доказати правоту матеріялістичного світу, змушені вертатися до науки Христа.

На еміґрації читаю все: журнали, газети, книжки усіх видань та напрямків, але душею відпочив і заспокоївся, лише читаючи Ваш журнал „Дорога Правди“.

З цим пересилаю Вам 3-місячну передплату і прошу ласкаво вислати журнал „Дорога Правди“ на мою адресу.

Щастя Вам Боже!

Ф. Карпенко

Дорогі брати!

Жунал „Дорога Правди“ за місяці січень і лютий, що я прочитав, дуже мені сподобався, бо все, про що є у ньому написано, — правда. Я дякую Богові, що Ваш журнал мені допоміг більше оцінити Св. Біблію, яку я недавно почав читати. Я зрозумів, що Св. Біблія є Божою правдою.

Я недавно думав прийти до Бога через нашу батьківську віру, але мої зусилля були якісь тяжкі і невразні. Я був дуже невдоволений та багато дечого ненавидів, не тільки моїх ворогів-противників, але було таке, що й моя рідна жінка була мені немилою; а було й таке, що й себе самого ненавидів і в ду-

ші віяло якоюсь пусткою. Як тільки я почав читати Св. Біблію, мені відкрився новий світ. Я чую тепер себе цілком спокійним, помилуваним Богом та вільним від усього, що мучило мою бідну душу та непокоїло моє сумління, думаючи про те: яка буде моя вічність? Тепер я бачу й бажав би, щоб усі люди пізнали Бога та правдиве християнське життя.

Щодо журналу „Дорога Правди“, скажу, що це правдива назва, бо в ньому все, що написано — правдиве.

Висилаю пізрічну передплату 20 мр. і прошу мені регулярно вислати „Дорогу Правди“.

Хай допоможе Вам Господь.

С. Струбицький

До наших передплатників

Всіх передплатників ласкаво просимо надіслати до адміністрації „Д. Пр.“ свої точні адреси, чітко написані друкованим письмом. Просимо це зробити негайно.

Передплата „Д. Пр.“ в Німеччині 36—НМ. на рік. На пів року 18—НМ. Кожне окреме число 3—НМ. Гроші слати на адресу:

Rev. T. Nazarenko, (13b) Dillingen [Donau] Luitpoldkaserne, Ambulans 2/5—b.

Адміністрація „Д. Пр.“

Поправка.

В третьому числі „Дороги Правди“ в статті „Свята Євангелія“ вкрались такі помилки:

На 16-тій сторінці 16-тий рядок згори правий стовпець надруковано: вічність її печаль, а має бути: вічність її печаль. На цій же сторінці 32-тий рядок згори надруковано: Він має останнє слово. Має бути: Він має останнє слово.

На стор. 17-тій правий стовпець у рядках 5 і 6 знизу надруковано: людський рух. Має бути: людський дух.

Дорога Правди

Український часопис для поширення євангельської думки

РІК III.

КВІТЕНЬ — ТРАВЕНЬ 1948

Ч. 4—5

ВЕЛИКОДНИЙ ПРИВІТ

Голови Церковної Ради Української Євангельсько-Баптистської Церкви

Улюблені діти Божі, Брати та Сестри у Христі, розпорошені по таборах Ді-Пі в Німеччині, в бельгійських шахтах, британських господарках, канадійських холодних лісах, в гарячій Бразилії, в далеких краях Венесуели та Австралії, в багатій Америці та в рідному і милому Краю — Україні, — вітаю Вас нашим традиційним і святим привітом — ХРИСТОС ВОСКРЕС!

У великодних числах наших християнських часописів багато пишеться про воскресіння Господа нашого Ісуса Христа, напевно багато чудових думок на цю тему принесе Вам і „Дорога Правди“; тому я зупиняюсь лише на словах Христа до мирноносців, що були сказані після славної перемоги — воскресіння.

I. Його привітання

„Вітаю Я вас!“ (Мат. 28.9).

Це перші слова, якими Христос звернувся до жінок того чудного ранку воскресіння.

Цими словами Христос вітав тих, з ким недавно так трагічно прощався. Це—слова радості, слова перемоги життя над смертю, світла над темрявою, добра над злом, неділі над суботою, і Христа над антихристом.

Печать поломана, камінь від гробу відвалений, сторожа від страху впала мов мертва. — Христа у гробі нема... Радійте! Він воскрес! — „Смерть смерть здолав“...

Нехай же в ранок Христового воскресіння, як задзвонять великодні дзвони, — радість велика сповнить Ваші серця, а слова Воскреслого зміцнять Вашу віру в грядуче воскресіння нашого Краю і Народу!

II. Його потіха

„Не лякайтесь!“ — Цими словами Воскреслий Спаситель заспокоює схвильовані серця жінок.

Побачивши воскреслого Христа та почувши слова Його привіту, вони були перелякані несподіваною зустріччю. Тому Він сказав: „Не лякайтесь!“

Сьогодні весь світ знаходиться в непевності, страху та небезпеці. Людство огортає страх перед третьою світовою війною, яка може принести нові знищення та руїни для світа. Непевна майбутність непокоїть серця людей, а особливо непокоїть нас, що знаходимось в діяспорі недалеко загрожуючої нам небезпеки.

Але в цей славний великодний поранок, нехай Воскреслий з ласки Своєї овів Ваші серця священним спокоєм, нехай скерує Ваші думки до всепотішаючих слів — Євангелії Воскресіння.

Не лякайтесь! — ворог переможений. „Нехай серце Вам не тривожиться! Віруйте в Бога, і в Мене віруйте!“ — каже Христос. Тільки жива

віра в воскреслого Спасителя розвіває страх, а наповнює серця спокоєм. Отже: не бійтесь, а віруйте!

III. Його наказ

„Ідіть, повідомте братів моїх“...

Після запевнення спокою та радості, Христос посилав жінок, щоб вони йшли і сповіщали про чудо Його воскресіння. Як це чудно й велично... Ті, що зустрілися з воскреслим Христом, отримують від Нього наказ: „Ідіть“! Цей наказ небесного Учителя відноситься до всіх, хто пережив у своєму серці чудо власного відродження-воскресіння — іти і сповіщати про те, що Він воскрес! Ми, християни, мусимо бути апостолами та проповідниками Христового воскресіння.

Брати та Сестри! З вісткою Світлого Христового Воскресіння підемо й ми туди, де ще панує морок ночі і смерті, тривоги і смутку. Скажемо, що Христос усіх любить, що Він усім, хто до Нього приходить, дає радість і спокій...

ХРИСТОС ВОСКРЕС! —
ВОІСТИНО ВОСКРЕС!!!

Великдень
Року Божого 1948.

Пастор С. Нищик

I. Барчук

Чи Христос дійсно воскрес?

[I. Кор. 15:12—90]

Багато невіруючих заперечують воскресіння Христа, намагаючись доказати, що його цілком не було, і що є воно витвором фантазії, чи просто видумкою учнів Христа. Отже, переглянемо деякі з тих доказів, щоб перегонатися, наскільки вони обгрунтовані.

Знаменитий французький філософ і письменник Ж. Е. Ренан, що жив в 1823—2866 роках, у своїй філософії сполучував повне безвір'я з аристократичним домаганням панування вибраних; цей „знаменитий“ аристократ, „вибранець“ сказав був і таке: „Свідectво про воскреслого Бога було дане світові жінкою з розтросеною нервовою системою“. Він мав на увазі Марію Магдалину. Отже, така заява цілком не філософська і не знаменита. Вона є виразом або незнання або шахрайства, цебто свідомого перекручування фактів. Тож увесь християнський світ знає, що в числі свідків про воскресіння був і Хома, котрого треба було спочатку переконати (Іван 20:24—29), і Павло, котрого треба було навернути (Дії 9:1—). Чи ці мужі також мали розстроєні нерви?

А ось другий авторитет: знаменитий німецький письменник Д. Ф. Штраус, що жив у 1808—1874 роках, який стався порівняти Євангелію з байками,

висловив і таку думку:

„Явління воскреслого Христа були лише грою уяви у Його учнів“. Але чи одинадцять апостолів, а потім ще й 500 інших учнів (I Кор. 15:5—9) могли мати однакову уяву? А коли б це навіть могло статися, то чому їхні вороги не показали їм тіла Христового й не розвіяли їхньої уяви? Отже, не мали вони чого показати, бо нестало у них тіла Христового, хоч і берегли вони Його. Таким чином бачимо, що і другий „знаменитий“ зовсім не знаменито думав, висловлюючи такі міленькі, не продумані до кінця, думки.

Але тут вони опираються на фарисейську брехню, що, мовляв, учні вкрали тіло Христа, коли сторожа спала (Мат. 28:11—15). Цікаво, що невіруючому далеко легше вірити в явну брехню, ніж в ясну Господню правду (III. Солун. 2:11—12). Бо ж треба тільки хвилинку застановитися, щоб зрозуміти, як безпідставний такий аргумент і як він нелогічний. Чи ж можливо, щоб римська сторожа заснула і то всі вояки до одного? Як могли здисципліновані вояки спати, маючи суворий наказ зберегти тіло Христа? А коли вже, зрештою, послули, то як вони могли бачити, хто вкрав тіло Христа? Всім добре відомо, що де побувають

злодії, там остається повний балаган; але полотно, котрим був огорнений Христос, осталося у гробі, а хустка з голови була згорнена й лежала в іншому місці (Іван. 20:3—7). Це все показує, що в гробі злодійського поспіху не було. Там робилося все спокійно, не дивлячись на те, що при гробі стоїть грізна римська сторожа. Ангол, що відкинув каменя від гробу, не боявся тієї сторожі.

Ще одна думка, яка напрошується при цій нагоді. Апостоли, після ганебної смерті Христа, так були розбиті на дусі, що могли тільки сумувати та плакати (Мр. 16:10): вони боялися навіть своїх земляків (Іван 20:19). Як же ж вони відважилися вкрати тіло Христове у римської сторожі? Та й навіщо було їм потрібне те тіло? То ж як Христа вбили, то першими зневірилися у Ньому Його ж таки учні (Лук. 24:19—25).

Накінець, є ще й такий аргумент, що Христос взагалі не вмер, а був неприємний і що Він в гробі опам'ятався й вийшов з нього, сторожа ж подумала, що то Він воскрес.

Подумати тільки: збитий, змучений, скалічений, з пробитими руками й ногами, зйшовши кров'ю, з пробитим боком, сам вийшов з гробу. Як же Він міг ходити тими ногами, що 6 годин були прибиті до хреста? Як Він такими ж руками міг відвалити величезного каменя, якого чотири жінки не надіялися відвалити й (Мр. 16:1—4). А що доказують „вода і кров“, які витекли із пробитого серця Спасителя, як не дійсну смерть? Ні, Христос дійсно вмер, але Він дійсно і воскрес. Його після смерті бачили в різні часи особно 10 осіб і груп, які сягали до 500 душ. Першою Його побачила Марія Магдалина при гробі (Ів. 10:11—18). Другому з'явився Господь Петрові (Лук. 24:34). Потім двом учням по дорозі в Емаус (Лук. 24:13—15). Наступно з'явився 10 апостолам, що замкнені були в кімнаті (Ів. 20:19). Через тиждень знов з'явився Христос апостолам, коли був з ними й Хома (Ів. 20:26). По певному часі з'явився Господь сімом учням над морем Тиверіядським (Ів. 21:1). Потім побачили Христа більш ніж 500 учнів одночасно (I Кор. 15:6). Накінець, бачили Його учні на горі Оливній, як Христос був вознісся від них на небо (Дії 1:9—12). Степан бачив Христа, як був при смерті (Дії 7:55—56), а Павло при своєму наверненні та в інші часи (Дії 9:3—5; I Кор. 11:23).

Як могла така маса народу помилятися, або як могло їм усім воскресіння Христа тільки видатися? Коли б це тільки була галюцинація, то двох людей не може мати цілком однакової галюцинації. А тут 500 душ нараз бачили те саме. Та коли б це вони тільки бачили, а то вони їли й пили з Христом по воскресінні (Дії 10:40—41); вислухували Його останні наставлення (Дії 1:4—9); а навіть могли Його доторкатися (Лук. 24:36—40).

Коли б воскресіння не було, то чим можна було б пояснити швидкий перехід учнів Христа від крайнього страху до великої мужності й сміливості, які повстали в них в наслідок воскресіння? Вони не побоялись обвинуватити пересвящеників і синадріон у вбивстві Христа (Дії 4:5—11).

Всі ті свідки Христа тяжко страждали і в муках вмирали за віру в Воскреслого; а люди за ніщо, за брехню не вмирають охоче й добровільно. Ясно, що Христос воскрес й що учні бачили Його, а тому то вони були тим фактом так утверджені в вірі в Нього, що ніякі сили зла не могли ту віру захитати. Воскресіння Христа — це є один з найбільш доказаних фактів історії. Однак безвірники охоче вірять в Будду, Конфуція, Сократа, Платона, навіть в Гомера, про котрих осталися відомості ледве на клаптиках пергаменту, а в Христа, що про Нього осталась велика література Його учнів, вони не можуть вірити, бо то, мовляв, певно все байки. Однак, всі ті документи написані, безумовно, очевидцями, на що вказує внутрішня гармонія тих свідoctв, хоч і писались вони без попереднього умовлення, що знов видно з позірних суперечностей. Також простота оповідань, без старання прикрасити чи перебільшити, показують, що свідoctва написані не звичайними писакми, а очевидцями.

Так, Христос воскрес із мертвих, і на цьому факті опирається все наше християнство. Коли б Він не воскрес, надаремна була б віра наша, бо не було б прощення гріхів, не було б доконання спасіння. Але Він воскрес для оправдання нашого, а тому ми з живою надією звертаємось до живого Спасителя.

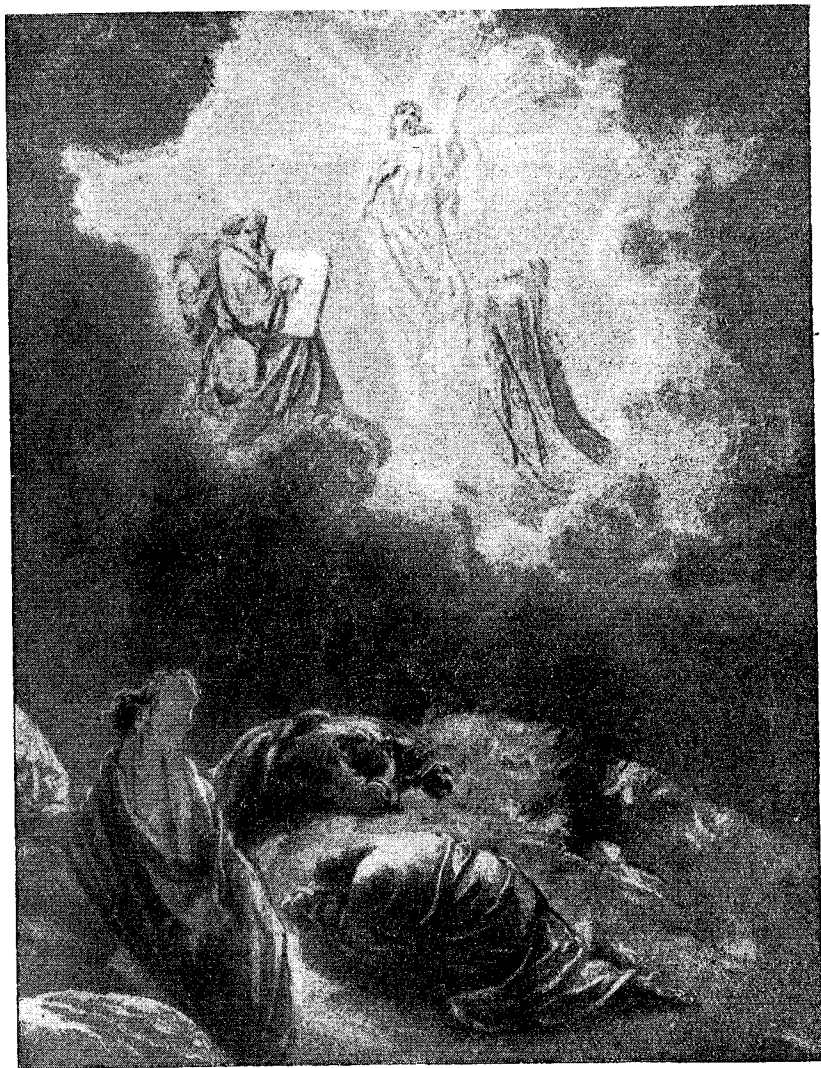
Чи живий Він і для тебе, дорогий читачу, чи може ти ще й досі мертвою вірою віриш в мертвого Спасителя? Навернись до живого, до воскреслого Христа і Він оживить і твоє бідне серце і зволить від мертвих діл.

ТРІУМФ ВОСКРЕСІННЯ

„Христос Воскрес!“. З цим повним перемогою поклик вістка Євангелії пройшла по всіх країнах. Проповідь про хрест є одночасно проповіддю воскресіння (Дії I, 22; 2, 32). Воскресіння Христа є непереможне (Об. 5, 5).

Поверот Відкупителя на небо без тілесного воскресіння був би не до по-

небесного трону могло бути й без тілесного воскресіння, але воскресіння його тіла було потрібне для продовження діла відкуплення. Воскресіння Христа — це цілковита перемога Відкупителя над смертю. Коли б Христос був повернувся на небо без тілесного воскресіння, Він не був би цілковитим перемож-

думання. Христос був би живий остався, якщо Він безпосередньо після смерті, як Дух був би повернувся до слави Свого Отця! Як Дух без людського тіла перш того, як Він стався людиною, у всіх еонах (періодах) вічності Він існував на небі і був джерелом і Князем життя (Дії 3, 15; Ів. 1, 4). Ні, продовження Його екзистенції після смерті і вознесіння до

цем смерті. Він був би лише духовно над смертю тріюмфував, але Його перемога над матеріальною смертю не була б по царському об'явилась. Його тріумф був би подібний до „двох третіх“ і це була б не цілковита перемога тому, що з трьох частин людини були б лише дві — душа і дух — а тіло до того тріумфу не було б зачислене. Але цього замало.

Без тілесного воскресіння Христос не був би взагалі переможцем.

Смерть не є кінцем існування, лише визволення від тіла, розділення спільного перебування духа, душі і тіла. Для того перемога над смертю мусить бути об'явлена в спільному ставленні цієї спільноти, в обновленні органічної гармонії духа, душі і тіла. Без тілесного воскресіння нема взагалі жодного тріумфу життя (I Кор. 15, 54—57), без тілесного воскресіння нема жодного оwoчу перемоги! Перемога над смертю лише

у формі тілесного воскресіння. Слава Господеві, що ми в Його слові маємо свідчення про порожню домовину. Не знаємо гробу Христового, котрий треба б прикрашати квітами, але маємо живого Спасителя, що вознісся на небо та став Владикою життя. Він не тільки є історичною особою, що про Його велич оповідають старовинні книги, але Його присутність і сила щоденно серед нас виявляються.

Пер. Д. Марійчук

Л. Підгорецький

РАНОК

Ранок, темно ще усюди,
Все ще тихо журно спить:
Сплять звірята, птахи й люди, —
Хтось дсрогою спішить!..

Хто ж то вранці враз із сонцем,
Як ще гомону не чує? —
То жінки, раненько вставши,
Миро-пахощі несуть.

Не зо співом йдуть — з журбою,
Та й душа у них болить.
Й розмовляють між собою:
„Камінь там важкий лежить.

Камінь вельми є великий,
Треба нам у гріб ввійти,
Тіло миром намастити,
Бо ж Він нас прийшов спасти“.

Ось вже сад, вони при гробі,
Страх серця їх навістив...
Вже не треба сил-засобів, —
Ангел камінь відкотив.

Ось і бачать: вхід вже вільний,
Двоє анголів сидять,

О. Гарбузюк

З піснями мажору весна завітала
Й збудила рантovo усе до життя,
У квіти барвисті землю вею вбрала,
І радісне всьому дала почуття.

Чаруюча після весни залунала,
І пісню цю звучну почула земля;
Зі сну пробудилась, кайдани порвала,
Не має над нею вже влади зима.

У килим зелений вся вбрала природа,
І пісня пташчини в діброві брєнить;
Усюди, де глянеш, — життя і свобода,
За котрою серце так нисє й тужить!..

Ув одиннях білосніжних. —
Сонцем сяє Благодать.

Жінки йдуть і обережно...
Чують голос у цю мить —
Ангол каже: „Не тривожтесь! —
Спас вже в гробі не лежить.

Він воскрес! Устав із мертвих,
Він вам Сам про це казав
Перед тим, як мав умерти.
Він воскрес! Із мертвих встав“!

Ми про це рік-річно чуем,
Про те чудо із чудес,
Вістку радісну-благую,
Що Христос живе — Воскрес!

Він Воскрес, і що ж, мім брате,
Що ти робиш в чужині?
Чи надалі будеш спати,
Мов мертвець той у труні?

Весна

Тож доки ще пісня весни скрізь лунає,
Кохай ти, мій друже, весну юних днів,
Хай пісню свободи серденько співає,
Та звучно брєнить хай весняний твій спів.

Хай пісня лунає на славу лиш Тому,
Хто дав цю чарівну весну ранніх днів;
Розквіт життя свого віддай ти лиш Йому,
Для Нього одного щоб спів твій брєнів.

І вір, що вже скоро для нас залунає
Та вічна пісня свободи й весни...
Ми віримо в вічність, там воля вітас, —
В майбутньому весну ту стрінемо ми!

Гр. Д.

ЗОЛОТИЙ ДЗВІН

Легенда

Був день Воскресний! І лунали дзвони,
Але щось тихо, тихо й глуховато...
І голос линув, линув без гомону,
Бо дзвін один в війні зістав щербатий.

Великий день! А люди між собою, —
Чогось тихцем: „Христос Вокрес! — Славите!“
Славите, браття! — з горем і з журбою...
Дзвонив дзвін тихо... сумно було в світі.

Бім-бам, бім-бам... дзвонар немов безсилый,
Ледь-ледь, бо дзвін ушкоджений, щербатий.
Рука дрижала... думав: „Боже милий!
Як там дружина й бідні діти в хаті?“

Воскресний день! У хаті сумно й тихо,
Убогість сіра... Хліба брак — немає,
Про паску, крашанки, щоб думать... лихо...
Дзвін тихо дзвонить й гомін не лунає.

І миттю-вмить прийшов хтось, мов з петліня.
Сказав: „О, друже, дзвонити щось несміло?!
Хіба не віриш в Боже воскресіння? —
Сильніш дзвони, щоб пекло заміло!“

Я вірую, — сказав він до приходня,
Але боюся, страх щось огортає...
Непевний я про завтра... Сум сьогодні,
Бо ще неправда силу в світі має.

Непевний я і не стою на криці,
Бо бачу світ, який лежить в руїні...
В святинях пусто, повно у в'язницях,
І в горі й сльозах ще й моя країна.

Чи віруєш в Хрисову Церкву, — друже,
Живу й святу, якій немає зміни?
У Бога все можливе — Він все може,
Він цього дзвона в золотий замінить.

О, вірую! Вмить зникнув незнайомий.
Казав про Церкву... Я з думками бився...
Живая Церква... Який же ж той гість дивний?...
Мосяжний дзвін — у золотий змінився.

1946

Д. Марійчук

СИЛА ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

...Щоб пізнати Христа й силу
Його воскресіння“ (Фил. 3,10).

Воскресіння — це чудо. Воскресіння — це факт, виконання якого вимагає надприродної сили. Коротко кажучи, воскресіння Христа потребувало сили і дає силу. Подібно, як електрична енергія потребує сили (води) і дає силу, чи краще — є тією силою.

I. Воскресіння Христа було виконане:

1. Божою силою. „Бо хоч Його розп'ято від немочі тіла, але Він воскрес від сили Божої“. „Цього Ісуса воскресив Бог“ (Дії 2,32). Бог є Богом живих і не дав „Своєму святому бачити зотління“ (Пс. 16,10). Тут маємо на увазі невичерпну Божу силу, яку виявив Він (Отець), воскресивши із мертвих Його (Христа) (Єф. 1, 19—20). Що тут іде мова про визволення від тіла смерті, бачимо з Рим. 7,14; 8,53.

Бог — це вічне безпереривне життя (Ів. 5,20) і хто в Нього вірує, хоч умре, буде жити. Хто має живого Бога у своєму серці, той життя вічне має, а хто не має життя вічного, в ньому пробуваючого, той Бога не

має, бо Бог є вічне життя. З цього бачимо, що життя вічного не мати, це значить Бога не мати й бути безбожником.

2. Христовою силою. В цій силі Христос прийшов в цей світ і воскресив мертвих, і в цій силі Він мав владу своє життя віддати і знову прийняти (Ів. 10,18). Христос каже: „Я воскресіння й життя“ і „Я живу і ви житимете“. Христос умер для того, щоб об'явити силу Свого воскресіння і тому ми знаємо, що:

II. Сила Його воскресіння об'являється:

1. В духовному воскресінні грішників. „...Ніби живий, а ти мертвий“ (Об. 3,1 в). „І нас, що мертві були за прогріхи, оживив був Він разом із Христом воскресив — спасені ви ласкою через віру“. З повищого бачимо, що духовно воскреснути — це значить бути спасеним, не мати ж спасіння — це значить бути мертвим. Христос умер тому, щоб нас спасти і воскресити. „Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостанеться; як умре ж, плід рясний при-

несе“ (Ів. 12,24). Христос — пшеничне зерно.

Зерно, яке спасаюча любов у велику п'ятницю посіяла в землю.

Зерно, яке у великодний ранок зійшло і почало рости до неба.

Зерно, якого золоте стебло в день вознесення піднялось до неба.

Зерно, якого колосок в день п'ятидесятниці схиливсь до землі, щоб розсіяти зерна, з яких була народжена церква. Сила Христового воскресіння об'явилась у воскресінні й зрості живої Христової Церкви.

2. У свідкуванні про воскреслого Христа. „І апостоли з дужою силою свідчили про воскресіння Ісуса Господа“ (Дії 4,33). Але, щоб цю силу мати, треба її пізнати і прийняти. Це є найбільший недостаток сучасного християнства, яке має обряд, церемонію, але не має сили й життя Воскреслого Христа. Воскресіння Христа — це печатка на діло відкуплення, а тому воно було одинокою темою проповіді апостолів після воскресіння. Лише через свідкування про Воскреслого Христа, в силі Святого Духа, можуть воскреснути мертві душі. Воскресати від слова „кресати“ — значить запалювати. Іскрою Слова Бог запалює наші серця до нового життя, що сягає поза межі смерті тілесної. Як огонь і вода творять пару (життя) що урухомлює (оживляє) величезні

машини, так сила Воскреслого Христа оживляє нас і робить діяльними для Його слави.

Сільський ткач перший раз приїхав з глухого села до великого міста та відвідав велику ткацьку фабрику. Йому показали багато ткацьких верстатів, що ніби самі від себе працювали: їхні проводи входили в стіну і причина руху всіх машин для мешканця села, не ознайомленого з уживанням електричної енергії, була незрозуміла і виглядала, як чудо. Пізніш, коли він роздумував над тим, що бачив, він зрозумів, що щось подібне діється в і в його житті; якісь невидимі проводи з'єднують його з Всемогутнім Господом, а всі його думки й учинки були вислідом невидимих і йому незрозумілих сил Божих.

Накінець, що найважливіше, сила Христового воскресіння об'явиться

3. У воскресінні мертвих тіл. Це було те, до чого апостол Павло змагав (Фил. 3,11). „А коли живе у вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, що підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через свого Духа, що живе в вас“ (Рим. 8, 11). Це місце Святого Писання чудово показує, що участь у першому воскресінні праведних будуть мати лише ті, що в їх серцях живе Св. Дух.

I. Тарасюк

Христос Воскрес!

Христос з мертвих устав,
Життям смерть подолав.
Переможець, навіки панує!
Він печаті порвав,
З гробу камінь упав,
Він життя всьому світу дарує.

Розцвілися вишні,
В молоці черешні,
До нас сонце весни завітало.
Зеленіє вже гай,
Вітер шепче про май,
А у серці людей життя мало.

Сонце в небі блистить,
В учнів серце горить,
Унилось radoщами побіди.
Вони свідки чудес,
Що Спаситель воскрес
І з своїми живе назавсиди...

Українські лани —
Зеленіють вони,
І життя в них весняне буяє...
Твої ж, краю, сини
В ярмі снять тільки сні,
Твої діти в неволі конають.

Рідний краю, проснись!
Глянь кругом, схаменись!
Тебе кличе Воскреслий до волі.
Кайдани він порве,
Твої сльози утре,
І тобі дасть щасливую долю...

Проф. В. Ф. Марцінковський

КОЛИ ЛЮДИ СТАНУТЬ БРАТАМИ

(Продовження)

Суспільна цінність релігії

Щоб вірити в людину, потрібно вірити в Бога. Хто тратить віру в Бога, тратить віру і в людину. Отже, розум і досвід і тепер свідчать нам про те саме, що говорить Біблія: Ми втратили один одного через те, що втратили Бога і побажали „зробити собі ім'я!“ Щоби повернутися до людини в інших, як також і в собі, треба повернутися до Бога. Це визначає і знаменита схема авви Дорошія (в „Добротолубії“): Бог є в центрі кола, а дві людини на двох різних точках обводу кола; рухаючись радіусами до центра, люди наближаються тим самим один до одного. Чим ближче люди до Бога, тим ближче вони один до одного. „Любов від Бога“ — каже апостол Іван. Чи не тому Христос підтвердив із Старого Заповіту не лише заповідь про любов до Бога; при чому любов до Бога стоїть у слові Божому на першому місці — бо вона є умовою, що робить нашу любов до людини ушляхетненою, звільненою від егоїзму, надхненою. Справжнє товаришування твориться там, де промовляє щирість, де іскра Бога палахкотить від одного серця до другого. До такої ж самої небесної іскри, що криється в ньому і вони охоплюють полум'ям душі і створюють могутню симфонію світла, що упереджує майбутнє свято правди і любови — коли „Бог буде усе в усьому“. Звідси очевидна суспільна, соціальна цінність релігії. Релігія є сполука з Богом — і в Бозі з людьми. Любов мусить бути величною і лише у Бозі ми знаходимо центр, що підносить нас над усіма перегородами. А також виносить нас, немов могутній приплив океана, що підіймає човни та кораблі, які застрягли у береговому мулі: лише він зможе винести нас з наших „чорних колодязів“ на безкраї простори цілосвітніх зносин з усіма і з усім. І цей могутній приплив прийшов. Не ми піднесли до Бога, а Він прийшов до нас в образі Ісуса Христа. Бог стався людиною, щоби людину підняти до Бога. І дійсно, що зробив Христос в розумінні примірення людини з Богом і сотворінням?

Місія Христа — Євангелія братства

Замирення—Його основна мета. „Щоб усі одно були“ — так молиться Він в своїй первосвященницькій молитві: Христос сам є „мир“. „Він є наш мир“. Він цілковита гармонія проміж Богом і людиною, духом і тілом“. Єрусалим був призначений бути лиш Його прообразом (жидівське слово „Єрусалим“ у перекладі блаженного Єроніма означає „видіння світу“).

А Христос є виконання цих пророцтв. Він — „князь світу“ і „начальник спокою“. Він відкриває тайну зносин проміж людьми.

„Де двоє або троє зібрані в ім'я Мое, там Я серед них“. Де атмосфера покори, любови, служіння, там невидимо присутній Він Сам. Цього вірша краще брати у зв'язку, у контексті — він впливає з попереднього вірша: „Поправді також кажу вам, що коли двоє споміж вас погодяться на землі просити про всяку справу, то чого б вони не попросили, те буде їм від Отця Мого небесного; бо де двоє або троє зібрані в ім'я Мое, там і Я проміж них“. Щоб збиратися в ім'я Його, треба „погодитися просити про всяку справу“, у всьому погодитись, цілком покоритися один перед одним до одноістотности. (Флоренський „Стовп і ствердження істини“). Ось тому Христос посилав апостолів удвійку і в цій переображеній двійці лежить частина — молекула живого тіла церкви. Але впокоритися один перед одним можна лише в ім'я Божественного початку, цебто Христа. Чи не підтверджує життя і позитивно і від'ємно цього закону? Чи не тут таємниця щастя або нещастя у родинному і суспільному житті? Де двоє зібрані в ім'я Христа, там він сам проміж... А там, де зібрані в ім'я своє, там злий дух самоствердження і поділу. На одному мітингу промовець робітник висловив глибоко правдиву істину: „Товариші, наша атмосфера пронизана алкотолем ненависти (Самара, 1919)“. Порівняйте це з мітингом натовпу, що наелектрезований злослівістю, яка зосередилась на праві кожного, а не на обов'язку або любови, тихий зворушуючий

спокій літургічної соборної сполуки, що являє собою причащення усіх нової Божественної природи, нового тіла і нової крові у Христі. Христос не лишень відкрив таємницю сполуки, але також і шлях до цієї таємниці. Щоб бути братами, треба мати одного батька; але щоб прийти до Бога, як Отця, треба зруйнувати перешкоду гріха, що лежить проміж Богом і людиною; треба одержати нову природу, через те, що гріховна винувата природа людини не в стані мати сполуку зі святою сутністю Бога. Христос умер за нас, Він викупив нас кров'ю Своєю („що колись далекі були, стали близькі Христовою кров'ю — Єфес. 2:13).

Брати по крові Адама можуть убити один одного. Брати по крові Христа ладні умерти один за одного. Люди багато пролили крові, прагнучи об'єднатися в ім'я своє на підставі старого егоїстичного я. Але всі ці зусилля нагадують лишень працю мітичного Сизифа, що приречений був на вічне вкочування каменя нагору: ледве тільки камінь досягав верхів'я, він знову скочувався назад. Не можна сполучити разом здібність товаришування і антирелігійну пиху. Вона, як і важкий камінь ненависти, завжди буде тягти вниз самі величні поривання безрелігійних будівників суспільства. Але об'єднання в ім'я Христа завжди перетворювало і особисте і суспільно-економічне життя. Пригадаємо досвід єрусалимської громади: „А люди, що увірували, мали одне серце й одну душу і жоден з них не вважав, що з маєтку свого за своє, але все у них було загальне“. Таємниця сполуки і особливо цілковито духовного і матеріального — полягала в тому, що у християн було одно серце. Дальший вірш вказує, звідкіля, з якого джерела випливала ця животворча сила. „Апостоли ж з великою силою свідчили про воскресіння Господа Ісуса Христа, і велика благодать була на всіх їх“... „Не було проміж ними жодного, що потребував би чогось, кожному давали те, що він потребував“ (Дії 4:32).

Найшли розв'язання важкого соціального питання про взаємини особистості і суспільства. Звичайно, нам загрожує небезпека, коли ми, розв'язуючи це питання, впадаємо в одну з двох надмірностей: або ми стверджуємо особистість та її свободу, занедбуючи інтереси і права суспільства, наприклад, анархічний індивідуалізм, або особистість приносимо в жертву суспільству, державний абсолютизм.

У християнській громаді обидва ці елементи: і воля особистості, і авторитет суспільства, воля і дисципліна знаходять своє поєднання в особливому взаємному визнанні, в душі любови і вільної любовної самопокори, один перед одним в ім'я живого Христа, що воскрес. Тут не має місця ні для пишного самозвеличення, ні для тиранії більшості над меншістю, але панує дух взаємного братського служіння, той дух, що просякає заповіт Христа: „А хто з вас хоче бути великим, — хай буде вам він слугою“.

Додержуючись цього заповіту, християнська громада витворює ту атмосферу служіння, що була в час Тайної Вечері, коли Сам Господь обмивав ноги учням. Цей закон зреалізовують і до цього часу на землі: Світ давно б перестав існувати, коли б зникли у ньому любов, служіння і взаємне прощення. Нащастя, дух братерської любови ще не витратився. Але біда в тому лишень, що він таки потроху витрачується...

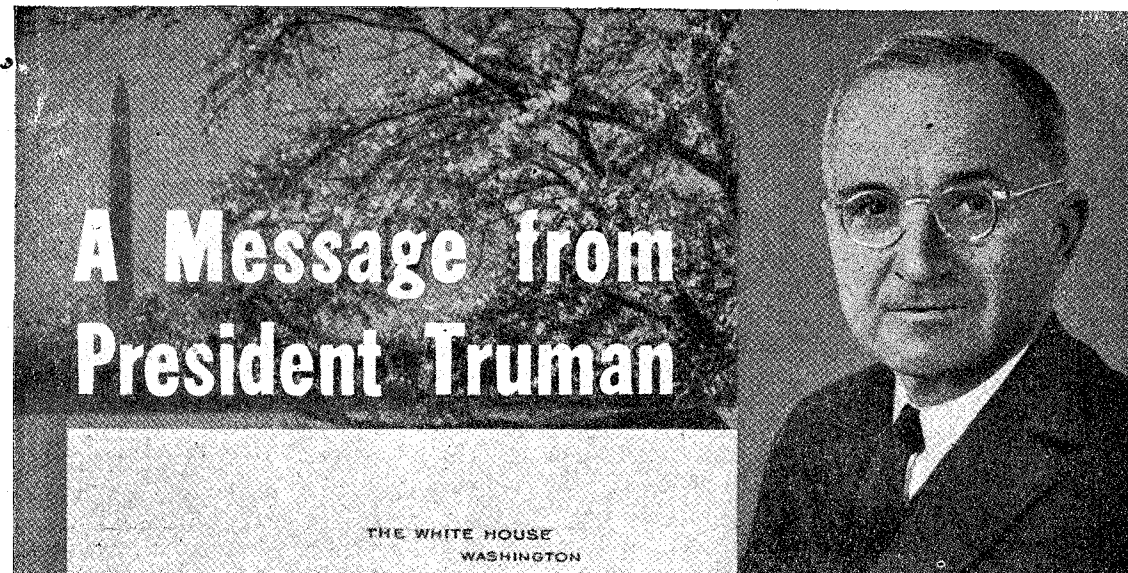
Я знаю дещо про християнські громади, де на практиці переводять принцип — „усе громадське“ („Всегромади“ Євангельських християн).

Сила любови, молитви і радісного служіння у них була така велика, що були неодноразові прояви зцілення через молитви віруючих цих громад, невинно хворих, припадочних, скорчених і т. п. Атеїсти зі свого боку признають плідотворчість цих громад в культурно-господарчому відношенні*). Якщо ми замислимось в суть релігійного переживання, що народжується з реального навернення до Христа, тоді ми зрозуміємо всю „природність“ цих досягнень. Пригадую досвід багатьох, що пережили свідоме навернення, а також свій власний. Один зі студентів після багатьох років песимізму і лютої, прийшов до Христа, свідчив, що в той час любов так наповнила його серце і йому хотілось „увесь світ обійняти“. Дівчина, що пережила в каятті прощення і що відчула любов Отця, говорить, що цей їй до того часу невідомий зворушливий стан прощення, наповнює її душу любовною самопокорю перед людьми.

(Далі буде.)

Перек. Проф. Т. Гребінка.

*) На превеликий жаль, в останні роки ці громади були примусово ліквідовані з огляду на боротьбу з релігією.

A Message from President Truman

THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

April 16, 1946

The Honorable Harry S. Truman
President of the United States

To the Members of
Northern Baptist Convention Churches

Dear Friends:

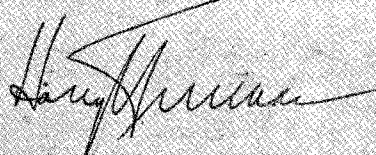
Through your publication "Crusader" I am pleased to express these words of greeting and good will that it would become my privilege to convey were I able to address your convention in Grand Rapids.

The end of hostilities in the world war has but emphasized the need for the mobilization of all our spiritual resources toward the peaceful mission of our churches in the suffering world. You and I are convinced that the people of earth have a spiritual hunger which the Gospel can fully satisfy.

I am proud to be counted a Baptist by reason of personal convictions. I believe that the principles of Soul Liberty for which Roger Williams lived and died had much to do with the establishment of the American way of life, and I feel it to be our obligation to preserve these principles and to share them with all who seek freedom of conscience.

Because the world so much needs the testimony of Baptists I pray that you may center your thoughts and actions upon the strengthening of your ministry and outreach in the strategic days before us.

With deep appreciation of your many expressions of confidence and concern in the great responsibility of leadership that God has entrusted to me, and with every good wish for your continued success, I am

Лист Президента Гаррі С. Трумана

Між нашими заграничними однови́завцями є багато особистостей, що стоять на відповідальних державних становищах. До найбільших з них на сьогодні, без сумніву, належить Президент США — Гаррі С. Труман. На цьому місці друкуємо листа Президента Трумана, скерованого до одного з Об'єднань Баптистських Церков, як доказ, що між великими особистостями світу є люди, які глибоко вірують у Бога, своє переко́нання визнають прилюдно та яким справа Євангелія є дуже близька.

БІЛИЙ ДІМ, ВАШІНГТОН

16 квітня 1946 р.

До
Членів Північної Конвенції Баптистських Церков
Дорогі Друзі!

Через Ваш часопис «Crusader» з приємністю, користаючи з нагоди, висловлюю моє привітання та найкращі побажання.

Коли б це було можливе, бажав би скерувати Ваші конвенції на шлях **ВЕЛИКИХ ЗАВДАНЬ**.

Закінчення ворожих змагань у світовій війні ще більше доказало потребу змобілізування всіх духових засобів з метою зреалізування мирної місії наших Церков у страждальницькому світі. Ви і я переконані в тому, що всі народи світу відчувають духовий голод, який лише Євангелія може цілком заспокоїти.

Особисто я гордий з того, що я є баптист з найглибших переконань. Я вірю, що принципи вільності духа, для яких жив і за які вмер Роджер Вілліамс, спричиняться багато в побутові, в американському розумінні, шляху життя, й відчуваю, що це є нашим обов'язком — зберігати ці принципи і поділяти їх з тими, хто шукає вільності сумління.

Тому, що світ потребує свідочств Баптистів, молюся за те, щоб Ви сконцентрували Ваші думки та дії для зміцнення Вашої служби в цих переломових часах, які перед нами.

Глибоко оцінюю Ваші многі вислови довіря й відчуваю велику відповідальність у керівничому становищі, яке Бог мені доручив, та бажаю Вам усього найкращого в постійних Ваших успіхах.

Остаюся

Гаррі С. Труман

Іл. Тарасюк

РАДІСТЬ

Всі сили підземні зраділи були,
Коли по стражданнях Христа погребли;
Раділи священики, — більше на них
Не буде Христос нападаги за гріх.

Аж ось на день третій змінилось все вмить:
Жінкам ангел каже: „До учнів ідіть;
Потіште засмучених: Спас з гробу встав
І всім людям вільне життя дарував!“

Сумуйте законники, плачте тепер,
Бож ви вже гадали: „Він згинув, помер“.
Його ж сила смерти зв'язать не змогла:
Вже сонце зійшло, і зникає імла!

Радій же все небо! ти земле, радій!..
Бо вийшов із гробу Спаситель вже твій;
Бо Він не вмирає, навіки живе,
Й усім своїм вірним життя Він дає.

Нехай недовірки від жаху кричать,
Нехай на гріб Спаса кладуть знов печать,
Та ангели й люди — всі свідки чудес
Свідкують: „Спаситель із мертвих воскрес!“..

Ф. Луцик

„Чого ви шукаєте живого між мертвими?“

(Лук. 24:5)

З повище наведеним питанням звернулися „два мужі“ в осяяній одежі до наляканих жінок, коли ті прийшли до гробу, де лежало тіло Ісусове, щоб його намастити олійками. Тяжкий біль безпереривно давив їхнє серце по втраченій улюбленій Учителю. В їхній свідомості уяві ще стояла виразна картина страшної події, яку вони бачили як його брали на допит, передаючи з рук до рук, а вкінці безощадні катування, розп'яття і мученича смерть на хресті.

Ціла та подія наповнила серця жінок таким співчуттям, що, не дждавши повного дня, а дуже рано в неділю пішли туди, де його поховано, щоб віддати йому останню службу — намастити тіло його пахощами. Жінки прийшли до гробу і не уявляли собі того, що почують голос: „Нема його тут, бо воскрес“ (Лук. 24,6).

Згадана подія настільки характеристична своїм змістом, що ми не можемо обійти її мовчки, не застановившись над нею і не порівнявши її з сьогоднішніми шукачами свого щастя, блуканими в гробах незнання. Хоч це питання ангола: „Чого шукаєте живого між мертвими“, було спрямоване до жінок в початку християнства, то не помилимося, коли скажемо, що найбільший відсоток християн знаходиться в подібному стані, — питаючись за мертвими річима, лишаяють свого Спасителя на стороні.

Шукати чогось і намагатись його здобути, може лише той, хто є певним, що дана річ можлива до здобуття. Схвилювані жінки шукали Ісуса, бо його знали особисто, та були певні, що його знайдуть. Натомість ті, що його не знали чи не хотіли знати, не тільки не шукали, а раділи, що його нема живого. Так само і сьогодні є дві класи людей. Одна класа — це ті, що Ісуса вважають своїм Спасителем. Для них Він є дорогим, і тому часто не числяться за деякою матеріальною втратою, докладають усіх зусиль, щоб його знайти і з ним радіти. А друга класа — це ті, що Ісуса не знають і шукати не хочуть. Його народження, смерть і воскресіння для них є без-

цільне, та не приносить жодної переміни в їхньому щоденному житті. Однак між одною правдиво-шукаючою і другою цілком не шукаючою класою, є ще одна група людей, яка Ісуса шукає, але не на властивих місцях, себто в гробах, і тому ніколи не може прийти до бажаного душевного спокою. Над цією групою я хотів би коротенько застановитися. В яких же невластивих місцях шукають люди Ісуса?

1. В обрядах. Це значить: люди виконують лише деякі обряди, залишені їхніми батьками, а їхня святість виявляється в тому, щоб заспокоїти матеріальні потреби. Це є так зв. номінальне християнство, яке не прикладає більшої ваги до цілі приходу нашого Спасителя на землю, а в мертвій формі виконує лише зовнішні обряди, які нічого не приносять для душі людини. Люди ці рік-річно перед священиком визнають свої гріхи, певні дні у році постять, відбувають далекі подорожі на прощі, щоб віддати честь мощам святих церковних достойників, а відтак, не знайшовши жодної переміни в духовному житті, повертаються до старого грішного життя. Ап. Павло, наминаючи галатських віруючих, що вважали на „дні та на місяці, і на пори та роки“, назвав ці обходження „слабими та вбогими стихіями“ (Гал. 4,9—10). Відтак просив, щоби від цього відвернулися. Це є гріб, в якому Ісус не знаходиться.

2. В оновленні назовні. Це люди, які себе хочуть показати гарними, побожними, а рівночасно залишаються при старих своїх учинках. Вони можуть частенько відвідувати богослуження, співати духовні пісні, жертвувати на діло Боже і навіть молитися. Зверху можуть показувати себе чесними, а щоденне життя провадять у грісі. Такими були фарисеї, що на них Христос видав острій осуд, назвавши їх „побіленими гробами, які гарними зверху здаються, а в середині повні кісток трупних та всякої нечистоти“ (Матв. 23,27). Такі люди хай не хваляться, що вони знайшли

Ісуса, та що вони безнастанно тупіють у темних гробах.

3. В законі. Це група визнавців, що змагає до виконання закону даного Богом для народу Ізраїльського в Старому Заповіті, і яка хоче здобути спасіння своїми добрими вчинками. Вони стараються догодити Богові приносами відповідної кількості жертв, святкуванням окреслених недільних чи суботніх днів, здержанням деякого роду страв і т. п. Ап. Павло, звертаючись до тих, що вірили в діла закону, сказав, що це ярмо, „...що його ані наші батьки ані ми не здолали понести“, та що спасіння тільки через благодать Ісуса Христа, яка дається вірою (Дії 15,10). Той же самий апостол в Рим. 3:20 пише, що „...жодне діло ділами закону не виправдується перед Ним“. Христос нас від цього звільнив. А хто опирається на цій науці, цей знаходиться в гробі, де Христа нема.

4. У влансім добрім характері. Що це значить? Ми знаємо, що людина з природи є ворогом Божим. І, як уже попередньо було згадано, в Старому Заповіті людина ізраїльського походження, щоб належати до народу Божого, не лише внутрішньо, а й зовнішньо, мусіла відрізатися від інших людей. Для цього бачили наказ обрідання на знак знесення єгипетської ганьби, що тяжіла на народі (Іс. Нав. 4:5—9). Є люди, що своїм зовнішнім виглядом, себто морально, не зважаючи на свій внутрішній стан, думають бути кращими від інших. Таким був „набожний“ фарисей, що молився: „Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди...“ (Лук. 18,11). Ап. Павло до Рим. 7:18 пише: „знаю бо, що не живе в мені, себто в тілі моїм добре; бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу“. А вкінці він навіть жаліється і каже: „Нещасна я людина, хто мене визволить від тіла цієї смерті?“ Із свідчення ап. Павла бачимо ясно, що всякий хто покладається на власне „я“, на свій добрий характер, він є нещасною людиною та шукає Ісуса в гробі, де його нема.

5. В людській мудрості. Сьогоднішнє модерне покоління своєю зарозумілістю дійшло до того, що Бога і його мудрість лишаяють на останньому пляні. Людина своїм розумом утворила свої власні теорії і на-

прямки, роблячи себе таким способом паном свого щастя. І Господь через пророка Ісаю до всіх мудрих цього світу сказав так: „Тим і я з людьми цими незвичайне дивне диво-чудо втворю, так що мудрість у премудрих їх зникне, й розуму в їх розумах не стане“ (Іс. 29,14). Тому всі, що складаються на свій розум, подібні до тих атенян, які поклонялися рукотворним богам і навмання їх шанували (Дії 17,23). Господь змінив мудрість віку цього на глупоту (I Кор. 1,20), і хто ще сьогодні свою будуччину ґрунтує на ідеях людських, напевно не знайде вічно живучого Христа і лишиться в гробі незнання.

Де ж можна знайти Ісуса? — питає дехто. Відповідь проста. Не в мертвих обрядах, у зовнішній обнові старої людини чи в законі або людській мудрості. Це все є темні гроби, де його нема. Знайти його можна в слові, де він до тебе промовляє; в природі, що тебе оточує; в твоїй кімнаті, де він тебе чути хоче; в твоїм серці, де він сам замешкати хоче. Він каже: „Ось Я стою під дверима і стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною“. (Об'явл. 3,20). Шукай в покорі з повагою, в знайдеш й безперестанно аж доки не знайдеш (Іс. 55,6).

Жінки прийшли до гробу, щоб його намастити пахощами, але вони прийшли запізно. Марія — сестра Лазаря вчинила це завчасу (Ів. 12:4—7). Як часто буває і сьогодні спізнена служба Господові. Люди віддають багато дорогіших речей як: молодість, красу, здібність, багатство на жертв марним речам, а коли це все страять, тоді останок своїх сил віддають Господеві. Тому, дорогий приятелю, шукай Ісуса ще доки є час, бо завтра може бути запізно. Віддай своє серце, душу, і всі свої сили Христові живому, що народився, умер і воскрес, і хоче назавжди замешкати в твоїм серці.

„Коли ж бо Христос не воскрес, тоді віра ваша даремна, — ви в своїх же гріхах. Та тепер Христос воскрес із мертвих, — первісток серед спочилих.“

1 Кор. 15:17, 20.

Л. К.

Кривава дорога Ісуса Христа

Людський Син справді йшов, як про Нього написано (Мат. 26: 24). Його дорога була проста. Він не скривив душею на неправду, а прямував завжди до найвищої мети—виповнити всю волю Божу. При Ньому ми не бачимо нічого з цього світу. Він пошанував так, як ніхто інший, усі права людини, а в своїх усіх поступках і всьому діянню зберіг зверхенну праведність. Він сміло сказав до своїх ворогів: „Хто з вас може Мені докорити за гріх?“ (Ів. 8: 46). Його життя приносить людству самі добродійства, невичерпані багатства

Бож ми перед тим довели, що юдеї й елліни всі під гріхом, як написано: „Нема справедливого ані одного; нема, хто розумів би: нема, хто Бога шукав би: усі повідступали, разом стали вони непотрібні; нема добродійця, нема ні одного! Гріб відкритий—їх горло, язиком своїм кажуть неправду; отрута зміїна на їхніх губах. Уста їхні повні прокляття й гіркоти. Швидкі їхні ноги, щоб кров проливати, руїна та злидні на їхніх дорогах, а дороги спокою вони не пізнали. Нема страху Божого перед очима їхніми... бо всі згрішили й позба-

духа, а Його найчистіша і найдосконаліша любов до ближнього, немов сонце зі своєї вишини досягає своїми божественними проміннями найбільшого навіть грішника та зогріває все людство незмінною теплотою святої благодати Божої. Він є Син Божий і досконалий Спаситель грішників. У Ньому не знайдено жодного зла. Він чинив добро всім (Д. Ап. 10: 38). Він не мав з чим ховатися перед людьми. Навіть римський офіцер вигукнув від душі: „Він був справді Син Божий“ (Мат. 27: 54).

А що ми, люди, можемо сказати про себе? Коли хочемо сказати про себе тільки правду, то наше свідоцтво про нас буде чорне, як ніч непроглядна; навіть одробинки світла в ньому не буде. Ось який жахливий образ людської природи малює перед нашими очима Святе Слово Боже: „То що ж? Маємо перевагу? Зовсім ні!“

влені Божої слави“ (Рим. 3: 9—18). (Дивись додатково: Ісаї 59: 2—16; 64: 6—7).

І дійсно, якщо ми хотіли б перед Богом сказати про себе щось доброго, то не маємо на це ані одного слова; „щоб замкнути всякі уста, й щоб став увесь світ винний Богові“.

Та люди не сподобали собі Сина Божого. Вони кричали: „Нехай розп'ятий буде“ (Мат. 27: 22). Люди вибрали собі Вараву. „А що ж маю зробити Ісусові, що зветься Христос? Яке ж зло Він зробив?“—питався римський Пилат. А темна маса одногосно кричала: „Нехай розп'ятий буде?“ Так воно й сталося. Син Божий прийняв несправедливий засуд невинної й ганебної смерті, тернового вінця зі Своєї святої голови Він не скинув, а взяв тяжкий хрест на Свої спасаючі рамена і пішов покірно, як Агнець Божий, кривавою дорогою на Голгофу. А там Він добровільно умер за гріхи людські

(Рим. 4: 25). Натовп розійшовся. Христа покладали до темного гробу. Закрили Його тяжким каменем. Поклали на гріб печаті і поставили біля гробу сторожу. Несправедливість, хоч часом тріюмфує, але однак боїться. Там, де гріх, немає певности в собі. Темні сили світа відгроджуються від сили Божої всіма можливими засобами. Брутальне царство цього світа спирається на свої марні печаті та на сталеві мечі своїх ненадійних сторожів.

Надходить славний ранок... Зачинає розвиднятися... Бідне людство спить... Воно ж, як порох, як полова, безсиле проти діл Божих. Однак вічна сила Божа ніколи не переставє ділати. Вона руйнує людські пляни, розриває людські засоби, немов павутину, діє пляново, в означений час і завершує усю святу волю Божу. Той, Який сказав: „Нехайайтеся тих, що тіло вбивають, а душі вбити не можуть...“ (Мат. 10: 28)—воскрес силою Божою, вийшов з гробу і сказав: „І був Я мертвий, а ось Я живий на вічні віки...“ (Об'яв. 1: 18). „Дана мені всяка влада на небі й на землі“

(Мат. 28: 18). Бідні люди, для прикриття свого безсилля і своїх ганебних учинків, роблять те, що вони можуть і що вміють: свідомо повстають проти правди неправдою, а при цьому допомагають собі підступом, сріблом та брехнею. І ця сумна історія гріха повторюється завжди в людському житті. Люди ще не навчилися бути покірними перед Богом, любити правду, творити добро та застосовувати в своїх щоденних вчинках вищі Христові закони. І тому людство не йде до кращого, а що раз то до гіршого. Прийде час, що люди зрозуміють великі слова Христа: „... без Мене нічого чинити не можете ви“ (Ів. 13: 5). Тільки, щоб не було за пізно! Однак радісну й добру надію збуджує у наших серцях той великий історичний факт, що „кривава дорога Сина Божого“ закінчилася славною Його перемогою над усяким злом.

„Це Я вам розповів, щоб мали ви спокій в Мені. Страждання зазнаєте в світі,—але будьте відважні. Я світ переміг!“ (Ів. 16: 33).

Гр. Д.

Безіменні

I.

В просторій залі, в домі сірих мурів,
В ній тихо й сумно, сумно і понуро...

Назовні спів пташок... Весна в розквіті.
Душа болить... Неволя в цьому світі.

І ось дітки малесенькі вже зранку,
Мов ті пташки — цвірінкають на ганку.

Одне і друге й третє... Де ж мати?
Імення нема, лиш нумерки, щоб взнати,

Котре воно — на рукавцях відзнака,
Сирітська доля в світі скрізь однака.

Й слівця у них немає:—„Люба нене.“—
Воно для них чуже, далеке і незнане

Чи сонечко всміхається їм з блакиту?
Безбатченки убогі й бідні діти.

Майбутність їх... Ой, безіменні діти!
Майбутність їх все хмарою покрита.

II.

І ось вже осінь, журно вітер вис,
І дерева пожовкли, сливе дишуть...
Та й про весну погасла вже надія,
А він гуде, співає й діток колише.

Ой спить, о спить, маленькі немовлята,
Співає їм й гуде довкола мурів...
Спить сирітки. Нехай присниться мати,
А може ще й для вас засяють лаври.

Ой, не засяють ні радість, ані доля.
Й не сниться вам ні рідний край, ні хата,
Не зашумлять зелений дуб й тополя,
Про те ніхто не буде вас питати.

І не всміхнуться очі, мов би небо, —
Материні очі — бідна сиротино...
І хто ж почує біль і смуток в тебе?
І хто пригорне у лиху годину?

Чиї вуста й гарячий поцілунок
Почуєш ти у радісній хвилині?
Чиє сльоза, мов та роса уранці,
Впаде на личко ангольське — дитино?

І хто прикріє і хто приодягне,
Хто дасть взуття, щоб ти не було босе?
Хто в першого головоньку причеше?
Хто в другій сплете русяві коси?

Як бачиш — йдуть: дитинка, батько й мати,⁹
А ти, мов та билиночка у полі...
Зробив то гріх, відтак війна проклята,
Щоб сиротам не бачить щастя й долі.

III.

О, мати-жінко. Що дитя голубиш,
Пестити й цілуєш, й любиш своє рідне.
Не перестань і сиріток кохати:
Безбатченків і безіменних бідних.

О, жінко. Ти, що ще мов квітка ясна,
То ж не позволь, щоб демон в людським тілі
Не звів тебе і ти в красі не згасла,
Щоб не пішла на згубу й божевілля.

Коли побачиш сироту-дитину,
Прийми її неначе б свою рідну.
Тим звеселиш ти Неньку-Україну,
І вповниш тим волю Божу гідно.

О, матері, моліться й вірте в Бога.
Геть п'янство, нечисть й гріх, і будьте люди.
Гоніть злобу від вашого порога,
То в світі цім більш сиріток не буде.

Обливаний понеділок

Була тиха Великодня ніч...

В неділю раненько, як тільки почало дніти, з церковної дзвіниці одного повітового міста П. загудів голос самотнього, не дуже великого, дзвона, що якимсь чудом уцілів і залишився на дзвіниці, що його пощадила воєнна хуртовина, і не забрали на воєнні гармати. Цей самотній дзвін пролунав раннім-ранком, зиваючи вбогим та поневоленим людям про Христове воскресіння.

Сонечко, що ген далеко на сході, виринуло й виглянуло з-за високих гір десь далеко, далеко із безмежного усесвітнього простору і осяяло Великодній ранок.

Люди повертали із Церкви-дому молитви — додому.

Діти раділи, що ось-ось скоренько засядуть біля столу, накритого білим святочним обрусом, на якому буде приготована смачна їжа. Думали — хоч раз у рік попоїдять смачної білої бабки (булки), крашанок та ще дечого. Дійсно, це було щось надзвичайне, бо майже цілий рік не бачили білого хліба, та й чорного не вистарчало, бо ненаситна та зловіща війна все пожирала, а бідним та безборонним людям давали всього-всього-січенько по п'ятнадцять дека хліба на цілий день на одну особу.

Свята Христового Воскресіння для дітей були найщасливішими святами, коли мати дітям спекла гарну білу бабку та деякого печива.

При вулиці X. число 52, малий Юрко тількищо по свіданні вхопив свого малого м'ячика, якого йому не дуже давно батько вислав з Німеччини, як святочного подарунка.

Юрко біг як шалений, біг з великою радістю, мов горобчик скакав по східках з партеру на подвір'я, щоб там зустріти своє нерозривне товариство — Ромця та Валю. Думав він собі: пограємось та погуляємо новим м'ячиком у радісні весняні та Великодні дні. Але був він вельми заскочений, зобачивши, як Ромцьо та Валя гірко плакали... Юрко піднесеним голосом сказав до Ромця та Валі: „Ви чого плачете, стоячи ось тут під муром? Та ж сьогодні Великодні Свята. Дивіться, як гарно сонечко світить. Ходіть, будемо гуляти у копаного м'яча. Ось я маю гарного м'ячика, якого мені прислав батько з Німеччини. Дивіться, як гарно сонечко сяє та усміхається з блакитного високого неба!

Ромко та Валя, коли почули такі захоплюючі слова від Юрка, ще більше почали плакати, а сльози так і спливали по рожевих обличчях бідних дітей — Ромка та Валі...

Юрко зніяковів. Думав, що буде, мов би той зайчик стрибати по подвір'ї, а тут ось тобі... Й почав розглядатися... Миттю звернув він свій зір у сторну мешкання свого нерозривного товариства, по його молодесенькому ті-

лі перебіг мороз, м'ячик висунувся з його рук, а волосся на голові так і сторчкало стало... Він зобачив біля сторожівки мешкання Ромка та Валі виламане вікно, рами лежали біля мешкання разом з потовченим склом та з порозбаваними тарілками, та ще деякою кухонною посудом. Усе це лежало якби по якомусь бомбардуванні міста.

Юрко закричав — „Це що!.. Грабівники були у вас цієї ночі, чи що?“ Раптом підбіг до вікна й зирнув через вікно й зобачив у мешканні Ромцеву та Валіну мамусю, що лежала на ліжку з завиненою головою та з синцями по під очима.

Що сталося?..

Юркові вдруге м'ячик висунувся із рук, його дійсно охопив якийсь страх, йому здавалося, що він прийшов з неба до пекла. Валя, сестричка Ромка, плачучи, оповідала Юркові про все, що сталося у їхній хаті:

„Юрку — сказала Валя — у нас нема сьогодні Великодня. Вчора наша мамуня принесли півторакілограмовий чорний хліб і чотири крашанки: мені, Ромцеві, татусеві і собі. А наш батько прийшов пізно ніччю п'яний, зів півхлібини, поїв крашанки та кусень ковбаси, що ми дістали на свята, як святочний приділ. Відтак побив мамуню, виламав вікно, побив посуду і все вижбурляв на подвір'я. Тета наша, що мешкає за стіною, почула крик та стукіт, знала, що батька ніхто не спинить, побігла та й замельдувала поліцію, що батько хотів вкоротити життя нашій любій та безборонній мамусі, — а ми ще малі. Скоренько прийшла поліція та й нашого тата повела до „Іванової хати“ — магістратської в'язниці.

На другий день, у Великодній понеділок, хлопці та дівчата вганяли один за одним та й обливали одні одних водою, бо про парфуми, як то бувало за добрих часів, і мови не було. Хлопці та дівчата вганялися, усі були веселі та й сміху було немало.

Юрко вже з самого ранку думав про Ромця та Валю. І постановив собі, що весь день не буде їсти ні білої булки, ні крашанок, а всю свою частину хотів пожертвувати для свого нерозривного товариства: Ромця та Валі і їхньої бідної мамусі.

Юрко кілька разів поривався сказати свою думку матері, але сумнівався, чи мати на це погодиться. Все таки спромігся на відвагу і сказав: „Мамусю, я сьогодні через цілий день не буду їсти ні білої бабки, ні крашанок, ні ковбаси: я буду цей цілий день їсти чорний хліб, а ви дайте мені ту частину, що я маю з'їсти, я занесу це Ромцеві та Валі і їхній мамусі, бо вони не мають навіть чорного хліба, а їхня мама лежить хвора у ліжку. Їхній батько прийшов учора дуже пізно вночі, поїв усе, що їхня мати купила на свята та не

тільки поїв, але побив їхню мамусю і вона лежить тепер у ліжку хвора, а бідний Ромцьо та Валя не їли сніданку і сумні, як осінь“.

Юркова мати вповні погодилася на пропозицію та на його співчуття до його обездоленого товариства. Вона миттю відкрояла три більші скибки білої, як сонце, бабки, дала три крашанки, три кусники ковбаси та ще по два пластки вудженої шинки.

Юрко обцілував мамусині руки, поскладав усе гарнесенько до кошика і з великою радістю побіг з цим кошичком до Ромця та Валі й до їхньої хворої та побитої мами, щоб поділитися разом з ними їхньою недолею та горем у так радісний та веселий день Христового воскресіння.

Ранок другого дня був гарний та соняшний. Сонце сяяло з високого неба й пестило веселих юнаків та дітей, що раділи Великоднім

святом, а з ними раділа уся природа, бо це день, день Христового воскресіння.

Безтурботна молодь... хоч у світі було горе, — жорстока та кровопроливна війна, проте молодь та діти скоро забували цю жорстокість, бо вони веселі та радісні як радісна весна. Вони раділи з веселих і щасливих свят — Великодня. Вганяли одні за одними та й обливали одні одних водою... І називали цей день — „Обливаний понеділок“.

Володимир, батько Ромця та Валі у магістратській в'язниці на твердих дошках перевермався з одного боку на другий і помалу сяк-так приходив до протверезіння.

Ромцьо та Валя разом зі своєю мамусею сиділи біля свого виламаного вікна та потовченої кухонної посуду та й заливалися гіркими сльозами.

1943

Л. Забіренко

СКОРБОТНА МАТИ

(ПОЕМА)

I.

„Благословенна між женами.
Господь з Тобою, о, Маріє“, —
Сказав слова ці вістник Божий
Нової ери у порозі...
Що родиться Господь-Месія.

І Він родивсь, по благодатті
Зійшов на землю цю убогу,
Й тернисту вибрав Він дорогу,
За грішний люд щоб постраждати.
І Ти, як матір з Вифлиему,
Аж до скорбот хреста самого
Служила вірно Бого-Сину, —
Ділила з Ним сумну дорогу.
Як Спас був хлопчиком маленим,
Ти пильнувала, мов би ока,
Бо в матері любов глибока
І любе в матері серденько.

Коли підріс, мов квітка юнна,
То Ти, як мати — до святині,
А Він пішов між вчених Юди...
Ти банувала по дитині.

І цілих три дні без упиру
Питала Ти в людей прохожих,
Бо ще доріг не знала Божих,
Які зустрінуть Бого-Сина.
І диву далась у святині,
Як книжним правив Він науку...
Не знала Ти, що ті письменні,
Що Сина аж на смерть замучать.
Ой, ні, Ти знала й серце чуло,
Бо в Тебе серце материнське,
Хоч біль томив — воно забуло, —
Рід праведних тут не загине.

Було у дні велично славні,
Коли до Нього люд безмежно...
Тиснувся неначе б ті лави,
Щоб хоч торкнувшись до одежі.

Як ханейка тяжко хвора,
Як той з Гадару біснுவатий,
Як Вартимей сліпий — став зорим,
Як Лазар, — що його воскресив.
І він нікого не відкинув,
Нікого Він не відпхнув,
Бо Він з любовію прибув,
Щоб вправду рятувать людину.
І Ти й тоді не возгордівши,
Коли Він сяяв в благодаті!
А Ти з боку десь молилась...
Бо в Тебе серце — Ти, як мати.

Коли у Кані перше чудо
Там на весіллі Він вчинив,
Тоді весь люд заговорав...
То Ти сказала: „Добрі люди —
Робіть усе, що Він вам скаже;
Й до Нього йдіть, до Бого-Сина,
Бо Він, принісши вам Новину,
І труднощі усі розв'яже“:
Він вам покаже путь до неба,
І правило, як в світі жити,
Як ближнього любити треба
І як душею не кривити.

II.

Коли тепер обходять діти
День матері — велике свято,
Й багато вже не вбачать тата,
То мати ще як сонце світить.
Тепер, як дні скорботні й люті,
Коли у світі ще буруни...
Як серця людські наче б струни,
Аж до сопрано натягнуті.
Тепер як вперть полилось лихо,
Кривава всюди панорама...
То над колискою десь тихо
Співає пісню — любя мама.
Коли усе вже тратить розум
Й не зна, як виходу шукати,

Вона дитя до серця тупить
І вміє рівень удержати.
Коли тепер і горе й сльози,
Коли ще в полі рев гарматів...
Тоді як все стає нечуле,
Тоді бува найчужіша мати.
Бува, що син, донька десь в світі
Забули Господа благи,
Але ніколи не забуде
За них молитись рідна мати.
Бува, пішов син в світ між люди,
Батьків забув, сестру те брата,
Проте ніколи не забуде
Про свого сина — рідна мати.
Коли у полі десь могила —
Незнаний вояк — кажуть люди:
Про нього світ увесь забуде,
Та не забуде мати мила.
Бува іде, і в цю хвилину
Згада про сина — „Боже милій!
Й мою дитину — положили —
Бог віда де?..” І корч калини, —
Та й посадить з весняним сонцем,
Нехай росте і зеленіє...
Хай вітер білим цвітом віс
І гоїть материнне серце.

III.

І знову в путь скорботна Мати
Пішла услід за Бого-Сином,
Ішла й дивилась в небо синє!
Раділа в Божій благодаті.
Ішла й молилась щиро Богу
За всіх жінок, сестер в країні,
Щоб мали місце у святині,
Щоб не стояли за порогом.
Бо їм закон забрав свободу,
Були вони мов двосудні,
І думали, що вже й бездушні,
І що підрядні у народі.
Бо чула словеса великі:
„Блаженні ті, що вбогі духом,
І якже ж людям їх не слухать
Від Іскупителя Владики.
Блаженні ті, що в світі плачуть,
За правду глум і сміх поносять,
Й тихцем часами сльози росять...
Ті Бога вічного побачать.

І хто ж то ті? Так мимоволі
Спитася нині, друже-брате,
То наша Україна — Мати,
Що для діток бажає волі.

Пішов Ісус у путь блаженну,
Пішла за Ним і люба Мати,

В. Гусарук

Всесвітній Баптистський Конгрес у Копенгагені

(29-го липня — 3-го серпня 1947 р.)

З надією, з радістю, і з нетерпінням очікували ми приїзду д-ра Рушбрука і цілим комітетом урочисто зустріли його в Віденській у великій залі Біблійної Школи. Д-р Рушбрук мав вигляд стомленого старого чоловіка, і ми дивувались, що він ще подорожує й репрезен-

Щоб в праці всюди помагати,
Й вістити праведніг надземну.
І чула все вона від Сина,
Що Він зустрине путь тернисту
І меч колов їй серце чисте: —
Він ангол... сонце... Він невинен.
І дні близились — незабаром
Пророцтва дійсністю ставали,
Юрба збиралась на базарі
І злобну лютість готувала.
І на кого? — Глядять Марія,
І стала декого питати...
Він Назорей — Ісус — Месія?...
„Він Назорей” — почувла Мати: —
„Він Назорей! О, Боже милій!
За те, що вбогих Він голубить?”
Юрба немов би люті хвилі,
Юрба лютує... Мати любить...
Юрба щотільки ось: „Осанна!..”
Одежу й цвіти — у неділю...
Сьогодні п'яна, як з похмілля,
З киями йде до Гевсеману.
А Син пішов туди молитись
Із учнями... Хвилини ходу...
Чи ще поверне до господи?
Матірне серце стало битись...

На друдий день — Спас в казематах,
Й судді жорсткі — Сангендрину,
Катують, мучать Бого-Сина...
Хто б міг дивитись — та не Мати!
І на Голгофу люд, як море,
Ведуть Ісуса Назорея...
За що? — Незрячі євреї?...
Хто ж сонце спинить? Хто поборе?
Лиш тільки Той, хто сонця творить,
Спинить Він може — в рух пустити,
О, ви незрячі, вперті діти
Ще скажете: „Хай впадуть гори...
Нехай від Бога нас закриють,
Щоб нам Його лица не бачить”.
Дивіться: — Скорбна Мати плаче...
Не чують — мов шакалі виють.

І ось Голгофа й хрест чорніє,
А на хресті Ісус розп'ятий.
Імла скрізь чорна земля криє,
А під хрестом увесь скорботна Мати.
Тоді, як світ увесь покинув
І учні розійшлись, розбившись...
Й померкло сонце в ту хвилину,
А Мати під хрестом, схилившись,
Останні там ронила сльози...
І в силу вірила чудесну!
Коли Його до гробу зложать, —
Він з гробу встане і воскресне!

19. 4. 45.

тує всесвітнє наше братство. Але коли він заговорив, мені здавалося, що перед нами стоїть ще молодий чоловік з ясним розумом і правельними думками. Він дуже зацікавився нашою долею на скитальщині й обіцяв нам багато допомогти. З його приїздом, наш Союз

стався членом Всесвітнього Союзу Баптистів і ми відчули, що хоча ми знаходимося на скитальщині, але зате не одні. Д-р. Рушбрук говорив з турботами про майбутній Всесвітній Конгрес й обіцяв і нам своєчасно прислати запрошення. І коли всі по всьому світі вже знали, що Господь відкликав д-ра Рушбрука з цієї землі в Свій небесний дім, тоді ми отримали з Лондону офіційне запрошення на Конгрес, яке було підписане д-ром Рушбруком. Здавалося тоді, що померлий кліче нас з-за гробу, кажучи: „Я не забув про вас — бідних Ді Пі, й запрошую приїхати на Конгрес!...”

І ми поїхали. Поїхали не відразу, а після довгих турбот і приготувань. Помагав нам Сам Господь через Своїх дітей, а головним чином через баптистського проповідника Робертсона, — релігійного референта в Головні Квартирі англійської зони. Нам було якось дивно й ніяково тримати в руках заграничний паспорт, — нам — безправним і безпідданим скитальцям.

Ми їхали разом з німецькою делегацією в окремому вагоні 2-гої класи міжнародного потягу. Цим потягом їхало також багато делегатів із різних країн. І коли в Гамбургу йшли ми вздовж пероном, на нас уважно дивилися з одного вагону чорні обличчя негрів. „Конгрес! Конгрес!” — гукали вони. „Так, Конгрес!” — відповіли ми. Я підійшов до одного негра й запитав його: „Він баптист?” — „Так!” — відповів він, сердечно стиснувши мою руку. Я також баптист із Ді Пі — промовив я. Чи ви знаєте, що це значить Ді Пі? — запитав я його. Так, дійсно, ми в Америці всі знаємо про Ді Пі, — відповів негр і пояснив мені, що вони в числі 70 осіб являються делегатами на Конгрес від негритянського Союзу Баптистів Північної Америки, в якому нараховується кілька мільйонів дорослих членів, та щов цьому вагоні їде президент негритянського Союзу, а також негритянський хор, і що вони вже 3 місяці подорожують, а тепер повертаються з Палестини.

Нічю ми прибули на данську границю. Німецькі й данські урядники контролюють наші паспортні і ми видаємо свої німецькі гроші, бо вони не курсують за границею. Нас зустрічає офіцер в уніформі, в якого на рукаві написано: „Данська Баптистська Поміч”. Він веде статистику прибуваючих делегатів, а делегатам з Німеччини купує білети в Копенгаген і назад. На пероні я розмовляв з залізничним службовцем. Він скаржиться, що останніми днями міжнародні потяги спізняються на кілька годин. „Це мабуть тому, що їдуть делегати на Всесвітній Баптистський Конгрес”, — поясню я. „Ну, слава Богу! — зідхнув залізничний службовець, — тепер, напевно, після релігійного конгресу буде краще на світі”.

Потяг женеться по данській землі. Луги, поля і маленькі домики, а міст мало. Накінець наш цілий потяг ввозять на пароплав і ми, сидячи в вагоні, пливемо морем. А на другому боці нас забирає паротяг і ми знову швидко прямуємо далі.

Копенгаген — столиця Данії. Вже на станції видніються великі написи: „Всесвітній Конгрес Баптистів”. Тут здобуваємо інформації в конгресовому кіоску, після чого спеціальні провідники з опасками на руках, ведуть нас через місто в головне конгресове бюро. Все в місті нас дуже дивує: і те, що місто ціле і не зруйноване, й що магазини переповнені різними матеріалами. Ми відзвичаїлись від того всього, що бачимо, а німецькі делегати не можуть отямитись з дива, повсякчасно повторюючи: „Як це дивно бачити незруйноване місто!”

В бюрі тісно, — сотні людей. Різні народи й різні мови: білі, чорні й жовті, але всі брати та сестри. Тут містяться пошта, банк і різні уряди. Негри, що приїхали з нами, стоять в черзі і міняють долари на данські корони. Ми реєструємось і нам дають членську карточку й нічліг в одній із 20 шкіл призначених для Конгресу. Брати: Галуст'янци, Болтнів, Гюрдів, Речун-Панько і я, всі ми разом і всі репрезентуємо на Конгресі Ді Пі і втікачів. Ми відразу ж відчуваємо велику відповідальність перед Богом і нашим братством, яке репрезентуємо. В наших течках є готовий меморандум до Конгресу, якого маємо всього лиш 100 пр., а історії нашого Союзу ми не встигли надрукувати. Данські брати приходять нам на поміч, і вже після двох днів маємо 2 тисячі друківаних примірників. Все це ми повинні роздати делегатам.

Несподівано зустрічаємо польську делегацію. Перед нами обличчя наших старих друзів. Приємна зустріч, і сотні різних питань. А скільки радості й тривоги!.. Входить д-р Белл в товаристві жінки, ми знайомимося з нею і попросимо д-ра Белла, як референта допомоги для Ді Пі, прочитати наш меморандум перед Конгресом. Він погоджується, а ми радіємо. Частина праці виконано.

В гімнастичній залі великої школи розложено на підлозі синьки й одяла. Все тут приготовано для нашої зустрічі. Разом з нами делегати — лотиші від Ді Пі, шведи і інші. Браття лотиші нічого не надрукували для Конгресу і ми пропонуємо, щоби наш меморандум був не тільки від слов'ян, але й від балтійців: лотишів, естонців і литовців. Снідаємо всі разом і повсякчасно співаємо наші пісні. Старий швед пропонує заспівати всім разом: „Боже, ближче Тебе”. Ми тримаємо один одного за руку й співаємо на різних мовах, співаємо з чуттям, а на очах сльози. Ми привичаєні до сліз, але у шведів також сльози. Чудові віруючі і добрі люди ці шведи!

Обідаємо в довшій залі одної із баптистських церков. Їдять тут: французи, бельгійці, голандці, поляки, німці, румуни, югослов'яни, фіняндці, чехи, італійці, гіспанці, австрійці, Ді Пі й багато інших, за яких платить Конгрес. На столі багата їжа, а ми вже давно так смачно не їли. Але добре попоїсти нема часу, бо треба з кожним порозмовляти, самому розповідати, зацікавитися. В ідальні великий рух, шум, розмови.

Ми знову в бюрі. Підходить якийсь чоловік високого росту, широкоплечий. „Я Наркевіч“ — говорить він. „Ви брат Наркевіч з Америки? Вітаю вас, брате! Як приємно, що ми зустрілись!“ На мене дивляться добрі братові очі, з яким листувався. Ми передаємо один одному багато новин. Довідуємося, що не придуть ні брат Непраць, ні брат Давидюк. Немає також нікого від українців з Канади. Всі вони воліли віддати гроші на допомогивий фонд Ді Пі, замість трачення їх на дорогу. Наші брати обступили якусь сестру. Я підходжу й прислуховуюся до розмови. „Добрий день, сестро!“, — „Добрий день, брате!“ — відповідає вона весело. „Я сестра Сілоді з Америки“. „Ах, це Ви! Як приємно, що ми зустрілись“. А ось наші старі друзі: брат і сестра Грикман з Бельгії. Брат Грикман не хоче розлучитися з нами й рішає переселитися до нас в школу. Ми довідуємося, що брат Дейнека також є тут і ми знайомимося з ним. Від того часу наші американські друзі весь час з нами, ми ділимося різними новинами, а вони допомагають нам грошима, за які можемо купити деякі дрібні речі.

Відкриття Конгресу відбулося у величезній міській залі в присутності 5000 делегатів із 52 країн. На трибуні президія Конгресу, прем'єр міністер данського уряду, президент міста Копенгагена, лютеранський єпископ і інші. Над трибуною висять 52 прапори різних держав. На балконах з двох боків містяться: дужова оркестра й хори. Всі присутні співають: „Блажен союз, що нас в Христі усіх з'єднав...“ Розпочинається спільність дітей Божих всього світу, всіх націй і рас. Скільки радості й тривоги. Вступну промову виголошує д-р Люїс — Генеральний Секретар Всесвітнього Союзу Баптистів, а вслід за ним прем'єр міністерів, міський голова Копенгагена, лютеранський єпископ й багато інших делегатів Європи, Америки, Азії й Австралії. Офіційні мови Конгресу: англійська й данська. Багато делегатів у національних убраннях. На трибуну викликають балтійців. Виходять групи лотишів, естонців, і литовців у національних убраннях. Вони стоять кілька хвилин і відходять під голосні оплески тисяч делегатів. Це Ді Пі зі Швеції. Я закриваю очі, і мені здається, що як тільки їх відкрию, zobачу на трибуні український хор, бр. Поліщука, також у національних укр. строях. Але хору нема. Можливо на наступному Конгресі всі почують наш чудовий український спів. Є інші великі хори: шведський, данський і негритянський. Привітальні телеграми. Їх багато, а серед них телеграма від короля і королеви Данії й від президента Трумана. Ці дві телеграми Конгрес вислуховує стоячи. Телеграма президента Трумана такого змісту:

Білий Дім,
Вашингтон

25 липня, 1947

Сьомому Всесвітньому Конгресові Баптистів:

Я з радістю посилаю мої привітання Сьомому Всесвітньому Конгресові Баптистів.

Сьогоднішній світ у вищому ступені має потребу в діяльності конструктивних сил доброї волі і в співпраці їх у відшуканні форм для надійного спокою. Тим самим, що Баптисти зібралися для нарад і поклонення в атмосфері братньої спільноти і братньої любови, Баптисти символічно представили надію всьому людству на більш світлішу будучину.

Для завершення вільного й умиротвореного, єднання всього світу, якого поважно бажають всі люди доброї волі, нам необхідно посвятити себе не тільки політично-економічній співпраці, але подібно також і взаємному духовому служінню. Для цієї необхідної мети я обіцяю найкращу підтримку Спол. Штат. Ам.

Прийміть, прошу, мої найкращі побажання успіху!

Гаррі С. Труман.

Вражінь так багато, що трудно все спіймати. Всі зібрання і конференції відбуваються в двох величезних залах, або в інших менших місцях. Одне зібрання присвячується пам'яті померлого д-ра Русбрука, а вслід за ним ціла безконечна низка різних конференцій і зібрань присвячених молоді, історії баптизму, закордонних місій, евангелізації світу, жіноча конференція, конференція капеланів, студентів і професорів богословських шкіл, національні конференції, конференція поміччів втікачам і Ді Пі і інші.

Д-р Белл читає перед Конгресом наш Меморандум. Нам пропонують встати. Ми встаємо за своїх місць, на нас дивиться цілий Конгрес і вітає гучними оплесками. Зміст нашого меморандума наступний:

Делегати, що є присутні на 7-му Всесвітньому Конгресі Баптистів в Копенгагені від 29-го липня до 3-го серпня 1947 року від українських, польських, російських і білоруських Ді Пі і втікачів, що живуть в Німеччині на американській і британській зонах та в Австрії і зорганізовані в один баптистський Союз, цим звертаються до Конгресу з наступною проською:

Весною 1945 року союзні війська звільнили нас від тяжкої праці в Німеччині, куди багато з нас були примусово привезені гітлерівською владою під час останньої війни. З того часу ми живемо в таборах, знаходячись під опікою УНРРА, а тепер — ІРО. За цю опіку ми сердечно вдячні Богові, а також людям; особливо нашим братам баптистам, що вложили великий матеріальний вклад в УНРРА.

Як християни-баптисти, ми стараємося жити в таборах гідно перед лицем Господнім, проповідуючи людям Євангелію. Наші богослуження відбуваються приблизно в 100 таборах і місцях обох зон Німеччини, і через служіння словом та завдяки високому моральному життю наших віруючих, багато людей навернулося до Бога, прилучившись до Церкви. Ми маємо понад 50 пасторів, місіонарів і кольпортерів, що самовіддано працюють у церквах на місцях і в роз'їздах. Ми маємо біблійну школу, що в ній вчиться 20 студентів. Ми маємо місійний

подорожуючий хор, церковні хори, Недільні Школи і Гуртки Молоді. Наші діти і молодь вчать в нижчих, середніх і вищих школах. Майже всі наші працездатні члени зайняті фізичною, або розумовою працею в таборах. Серед наших баптистів знаходиться багато рільників і кваліфікованих технічних працівників. Багато наших членів закінчили в таборах спеціальні ремісничі курси і таким чином приготувалися до праці в індустрії.

Але ми не маємо одного, — не маємо своєї батьківщини і, стративши її не з власної вини, не маємо куди повертатись. Ми позбавлені того, що має кожний із вас, і сидиши тепер в таборах на чужій землі, ми подібні до жидівського народу, що, стративши Єрусалим, „сидить і плаче, споминаючи про Сіон...“ Ми не бажаємо залишитися в Німеччині і шукаємо можливості поселитися за океаном. Тому ми сердечно просимо 7-й Всесвітній Конгрес Баптистів в Копенгагені в цьому нам допомогти. В кожній країні, куди б ми не попали, ми будемо чесними і працелюбивими громадянами.

Ми просимо:

1) повести акцію в Сполучених Штатах Америки, в Канаді, Аргентині і в інших країнах, головним чином поміж баптистами; щоб вони нас помістили на працю, висилаючи окремих родин і цілих громадам в'їзні документи;

2) ми особливо просим Конгрес заопікуватися старими людьми, інвалідами, хворими, вдовами та сиротами, що знаходяться серед нас, як тепер у Німеччині, так і після їх можливого переїзду за океан;

3) ми просимо помістити наших проповідників на духовну працю в тих країнах, де відчувається потреба і де живе наш нарід;

4) ми просимо організувати при Всесві-

тньому Союзі Баптистів сталий реферат несення поміччів Ді Пі і втікачам.

Конгрес виносить резолюцію відносно Ді Пі і рішає нам допомогти. Конгрес висилає відносно Ді Пі телеграму президентові Труманові.

Тепер про наші потреби знає весь Конгрес і все Всесвітнє Братство. Ми роздаємо друковані листки меморандума та історію нашого Союзу всім делегатам. Ми всі п'ятеро дуже зайняті цією працею. Складаємо і роздаємо. Роздаємо цілими днями: в залах, в проходах, на дворі, в трамваях, — всюди, де тільки зустрічаємо делегата з значком на грудях.

Лорд — мер міста Копенгагена запрошує 350 делегатів до себе на обід. Ми, Ді Пі, також запрошені. Я перший раз на такому прийнятті за сяючими свічадами і блискучими паркетами. На довгих столах наставлено багато різної їжі. Крісел нема і кожний, стоячи, бере собі з стола на тарілку все, що хоче і їсть. Ми знайомимося з багатьма делегатами і продовжуємо роздавати меморандум. Нас фотографують і записують наші адреси. Ми підходимо до президента конгресу, — він з Австралії. „Візьміть наших Ді Пі в Австралію“ — просимо ми його. Президент усміхається, фотографується з нами і поручає нашу справу своєму секретареві. Ми розмовляємо з делегатами Південної і Північної Америки, Англії, Канади і з багатьма іншими. Всім ми говоримо одне й те саме: „Ми делегати від Ді Пі, потурбуйтеся, щоб наші скитальці могли переїхати до вашої країни“. Всі приймають сердечний уділ в нашій просьбі, зановують, обіцяють, а д-р Смаєл — генеральний секретар Канадського (англійського) Союзу Баптистів просить прислати йому негайно список всіх наших віруючих. „Певно, ми це виконаємо відразу“, кажемо ми йому. (Кінець буде).

С. Бичковський

Дорогою Правди

Дорогою правди ми йдемо без вагання,
Крізь терни колючі в небесний наш край.
Наш гимн перемоги лунає в стражданнях,
О, Боже Святий, нам в борні помагай.

Ми йдемо... Хоч навколо реве хуртовина,
І ворог лукавий псує нашу путь.
Та вірим, настане світанку година,
Темряви примари на віки минуть.

І сонечко в небі привітно засяє,
Розсіється ночі холодної мла,
А співи про волю кругом залунають,
І впадуть кайдани неволі і зла.

Тоді вороги посоромлені будуть, —
Прийде бо розплати Господньої день;
Віддасть Він усім за насилля й облуду,
І жорстокє зло Він зруйнує упень.

А всіх переможців Він прийме до себе,
В насліддя віддасть їм небесні краї,
І вічно з Творцем царюватимуть в небі,
Навіки забудуть страждання свої.

Дорогою правди ми йдемо одиноки,
Хоч кров'ю й слезами залита нам путь,
Піднімемо прапор Господній високо, —
Не страшна нам пекла і ворога лютя!